

смѣхъ.

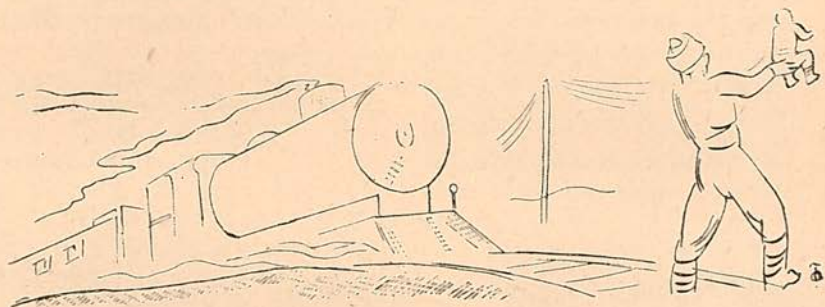
— Мирко!

Мирко се надигна и видѣ, че баща му и бай Драгойко го гледаха отъ чардака на тѣхната кѣща.

— Мирко, ела тука! — извика пакъ баща му.

Съ треперящи отъ страхъ и срамъ крака, Мирко

лелата на влака щѣха да ме разкъсатъ, но за мое щастие, случи се тогава да мине край линията бай Драгойко. Той се затича, грабна ме и ме хвърли въ страни, но самъ не можа да избѣга, машината го удари и го изхвърли на страна. Повредиха му се

влѣзе въ дома, изкачи се на чардака и съ наведена глава застана предъ баща си.

— Не му се карай, дете е! — каза бай Драгойко.

— Не, бай Драгойко, азъ трѣбва да му кажа сега всичко, за да знае, кой си ти. Мирко, ти си лошо момче, щомъ така се подигравашъ съ нашия гостенинъ. Знаешъ ли, кой е той? Слушай: когато бѣхъ малъкъ като тебе, еднажъ играехъ по желѣзопѣтната линия край селото, като не виждахъ, че влакътъ идваше. Още малко и ко-

отъ удара и двата крака. Затова е куцъ бай Драгойко. Той тогава бѣше младъ, хубавъ момъкъ и не пожали живота си, за да ме спаси. Азъ го обичамъ и му се радвамъ, защото ако не бѣше той, нѣмаше да съмъ живъ. Той страда сега заради мене и азъ не искамъ ти, като мой синъ, да му се подигравашъ. Обещай ми предъ него, че ти ще бждешъ добро момче, и никога нѣма вече да се подигравашъ на бай Драгойко и на такива като него.